

BISKUPSKO REĐENJE NOVOGA POMOĆNOG ZAGREBAČKOG BISKUPA MONS. MIJE GORSKOG

Marijana Mioč

U zagrebačkoj je katedrali 03.srpnja 2010.godine zaređen mons. Mijo Gorski, novi pomoćni zagrebački biskup. Na misi su sudjelovali brojni biskupi, svećenici, redovnici, redovnice te brojni vjernici predvođeni apostolskim nuncijem u Republici Hrvatskoj, Mariom Robertom Casarijem i predsjednikom Hrvatske biskupske konferencije osječko-đakovačkim nadbiskupom Marinom Srakićem. Mons. Mijo Gorski zaređen je po rukama zagrebačkoga nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića, a suzareditelji su bili pomoćni zagrebački biskupi Valentin Pozaić i Ivan Šaško.

Mons. Mijo Gorski rođen je 17. rujna 1952. godine u Gori Veterničkoj, župa Mihovljan, kao sedmo dijete u obitelji. Nakon osnovne škole, otišao je u Dječjačko sjemenište na Šalati i završio Nadbiskupski klasičnu gimnaziju u Zagrebu. Potom je kao bogoslov Zagrebačke nadbiskupije pohađao teološki studij na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu. Na istom je diplomirao 1977. godine. Za svećenika Zagrebačke nadbiskupije zaređen je 26. lipnja 1977.godine.

U Vrbovcu je bio župni vikar te u župi sv. Blaža u Zagrebu. Župnik u župi sv. Mateja u Dugavama, u kojoj je sagradio i župnu crkvu. Od 1997.-1998. godine bio je upraviteljem župe sv. Anasztazije u Samoboru te dekan Okičkog dekanata. Ponovno se vraća u župu sv. Blaža u Zagrebu, ovaj put kao župnik. U isto je vrijeme obnašao službu biskupskog vikara za grad Zagreb. Godine 2002. imenovan je rektorom Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu, a povjerenu službu vršio je do 2008. godine. Pod njegovim vodstvom, u svojstvu predsjednika Odbora za obnovu zgrade Nadbiskupijskoga bogoslovnog sjemeništa, temeljito je obnovljena zgrada drvnoga zagrebačkog Sjemeništa. Godine 2008. imenovan je kanonikom Prvostolnog kaptola zagrebačkog i ravnateljem Nadbiskupijske ustanove za uzdržavanje klera i drugih crkvenih služ-

benika. Također je i član prezbiterskog vijeća te Zbora savjetnika Zagrebačke nadbiskupije, a 22. travnja 2010. godine na prijedlog zagrebačkog nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića, njegova Svetost papa Benedikt XVI. imenuje ga kapelanom s naslovom monsinjor. Papa Benedikt XVI. ga 03.svibnja 2010.godine imenuje pomoćnim biskupom zagrebačkim i dodjeljuje mu titulu naslovnoga biskupa Epidauruma (Cavtat).

Kardinal Bozanić je u homiliji objasnio da je biskupsko ređenje posebno očitovanje crkvenoga zajedništva, jer ono se ne odnosi samo na partikularnu Crkvu nego i na opću Crkvu. Istaknuo je: *Svaki je biskup po biskupskom ređenju uključen u hijerarhijsko zajedništvo Biskupskog kolegija koji, pod vodstvom Rimskog prvosvećenika, sudjeluje u odgovornosti za čitavu Crkvu*, nadodavši da će novozaređeni biskup Mijo Gorski pomagati svome nadbiskupu na području grada Zagreba, u složenom pastoralu hrvatske metropole. Prije zahvalne pjesme *Tebe Boga hvalimo*, pozdravnu je riječ novozaređenome biskupu uputio predsjednik Hrvatske biskupske konferencije, nadbiskup osječko-đakovački Marin Srakić; u ime klera Zagrebačke nadbiskupije vlč. Tomislav Subotičanec, župnik župe sv. Mateja u Zagrebu-Dugave, a u ime vjernika laika Zagrebačke nadbiskupije Lidija Flegar Jukić, iz župe sv. Blaža u Zagrebu.

Nadbiskup Srakić govorio je o zahtjevnoj svjedočkoj službi biskupa, rekavši: *Teško je biti svjedokom današnjemu čovjeku, koji zbog snažnog napretka tehnike i znanosti ne traži više oslonac na božanskoj poruci i ne gradi ga na kršćansko-ljudskim načelima, već vlastitim silama postavlja čvrste temelje svoga života*. Dodao je kako znanstveni i tehnički napredak smanjuje područje koje je nekada bilo rezervirano za Boga u vjerovanju naroda. Naglašava da biskup treba biti svjedokom čovjeku koji prodire u najdublje tajne materije i svemira, a koje tumači bez potrebe pretpostavke

Boga. Čovjeku koji je na mjesto Boga postavio svoje *ja*, a tradicionalni odnos s Bogom smatra zaprekom i otuđenjem te je odgajan u *vrednotama sumnjiva sadržaja* i koji sve više gubi povjerenje i u Boga i u čovjeka. *Treba biti svjedok onima koji iz povelja suvremenog društva izbacuju Boga i Krista, a nakon toga iz javnog života izbacuju vjerske simbole narodnog identiteta*, nadodao je nadbiskup Srakić.

Mons. Mijo Gorski je za svoje biskupsko geslo izabrao ispovijest vjere sv. Tome apostola: *Gospodin moj i Bog moj!* To je objasnio rekavši kako je vrlo često neke stvari racionalno tumačio, pa mu je majka zbog toga često znala reći da je nevjerni Toma. Ako tomu još pridodamo i datum njegova biskupskog ređenja koje je bilo upravo na blagdan sv. Tome apostola, doista možemo reći kako ništa nije slučajno. Pojedinci bi rekli kako je biskup Gorski *moderan* svećenik, jer kaže da je druženje normalan odnos vjernika i njihovih pastira. Budući da se i kao župnik često znao družiti sa svojim vjernicima, rekao je da ne vidi razloga radi čega bi se sada promijenio postavši biskupom. Za sebe ne drži da je postao *netko*, jer se to ne postaje preko noći. Naprotiv, kaže da je služba biskupa, iako najviši stupanj svetoga reda, ipak samo služba, odgovornija pred Bogom i ljudima. Napominje da ga uvijek zanima isključivo čovjek, a ne njegova titula. Svi koji ga poznaju kažu da nije formalist s čime se i sam slaže, no objašnjava da se podrazumijeva da će poštivati protokol u onoj mjeri u kojoj je on potreban. Naglašava da će, iako je postao biskupom, koliko mu obaveze dopuštaju, rado sjesti i porazgovarati sa svima, kao i popiti kavu. Otići i na planinare-

nje kada mu se ukaže prilika. U vezi svoga razmišljanja o pastoralnoj djelatnosti biskup Gorski je rekao da je i sam u traženju recepta za pristup ljudima i naviještanje evanđelja. Primijetio je da na našem području ima dosta aktivizma, kao nikada prije. Važno je, naglasio je, ne raspliniti se u mnogočemu nego sačuvati samo ono bitno, koje privlači. U svakoj je župi u kojoj je boravio ostavio duboki trag, brojne župne aktivnosti i procvali duhovni život vjernika. Nekadašnji župljani kažu da je on pravi blagoslov. Mnogi vjernici sumnjivi su prema svećenicima koji im se otvore, koji se vole družiti s ljudima, koji oko sebe vole okupljati mlade, uglavnom zbog straha pred promjenama i pred svime što se naziva modernim. Znači, *moderan* je svećenik, čovjek kojega, kao biskupa Gorskog, ne impresioniraju titule, nego čovjek, koji se voli družiti, razgovarati i smijati. Ne opterećuje ga mišljenje našega mentaliteta, da biskupi i svećenici trebaju samo sjediti u Crkvi i Boga moliti. Naprotiv, smatra da trebaju biti bliski ljudima, jer ljubav prema Bogu najbolje se vidi u ljubavi prema čovjeku. Unatoč tomu, što je biskup Gorski veliki čovjekoljubac i Kristoljubac, on nije idealist i sanjar koji zatvara oči pred očitom krizom u društvu i Crkvi. On je čovjek koji čvrsto stoji na zemlji. U zahvalnom govoru na kraju mise, biskup Gorski nam je svima poručio: *Neću danas davati velika obećanja. Svjestan sam situacije u Crkvi i društvu, sa svim njezinim lijepim i mučnim obilježjima. To je moja, to je naša Crkva i društvo. Nemam drugo vrijeme i drugu priliku. Tu želim učiniti ono što bude u mojoj moći-živjeti, raditi i moliti sa svima vama i za vas draga braćo i sestre. Završio je obraćanje puku riječima: I budem li uspio makar malo Tomine vjere ispovjediti kao svoju, znat ću da nisam uzalud trčao.*